

DE DAG DAT ALLES VERANDERDE

Het was een grauwe ochtend. Robin liep naar zijn auto met zijn handen diep in zijn zakken, zijn gedachten in een storm die maar niet ging liggen. Alles voelde als een eindeloze cyclus van hetzelfde: opstaan, ademen, eten maken, gaan, proberen en falen, weer een onnodige ruzie herhalen. De wereld leek in zwart-wit en de toekomst was als een overweldigend lege pagina waar niemand op leek te willen schrijven... in ieder geval hij niet.

Eenmaal thuis gekomen... liep hij meteen door naar boven. Geen groet, geen gedag. Hij had geen energie om even sociaal te zijn, bang om sociaal te moeten zijn terwijl hij dat niet voelde, en dat voelt dan weer zo stom tegelijkertijd. "Wat als ze gaan denken wat ik denk over mij" dacht hij. Hij liep door naar de badkamer, keek in de spiegel en begon zichzelf af te vragen hoe hij hier terecht gekomen was. De jongen die hij ooit was, en om heel eerlijk te zijn soms nog steeds is, vol dromen en verwachtingen, leek steeds verder van hem af te staan. De leegte die hij voelde, leek zich alleen maar dieper in hem te nestelen. Hoe moet dat nou verder? Hij dacht bij zichzelf; "Hoe kan je nou zo'n teleurstelling zijn?". Het maakte hem verdrietig, maar dit liet hij niet merken. Dat is zwak. Hij had geleerd te leven in stilte, terwijl de stemmen schreeuwden in zijn hoofd. Vandaag helaas harder dan ooit.

Een oorverdovende stilte die volgende, en met een diepe zucht trok hij zijn kleren uit en stapte onder de douche. Dan maar even alles van hem afspoelen. De wereld leek door te draaien, terwijl hij steeds verder afdreef. Boos was hij niet meer. Alleen een gevoel van leegte be kroop hem nog. Weer kwamen die gedachtes: "Waarom zou ik nog doorgaan? Waar doe ik het voor?". Zijn handen gleden over zijn gezicht.

Hij sloot zijn ogen en liet het water over zich heen stromen. Even niets. Even verdwijnen. Maar terwijl de stoom zich om hem heen sloot, drong een flard van een herinnering tot hem door. Een lach, een stem, een warme hand op zijn schouder. Iemand die hem zag. Maar wie was het? Het was de echo van een tijd waarin hij geloofde dat de toekomst iets moois kon brengen. Zijn adem stokte. Nu werd hij écht gek, van alle chaos in zijn hoofd. Was het echt zo ver gekomen? Dat hij vergeten was hoe hoop voelde? En hoe liefde hoort te stromen?

Die nacht lag hij wakker. Hij wist er moet iets veranderen, maar wat? En vooral hoe? Hij stond op het punt om op te geven. Toen klonk er een stem naast hem. "Robin?". Het was Jenna. Haar ogen straalden iets uit dat hij nog maar amper kende: warmte. Ze glimlachte, niet gemaakt, niet geforceerd, maar oprecht. "Ik heb je al een tijdje niet gezien" zei ze zacht. Dat was raar, dacht hij. Het frustreerde hem en dacht "Hoezo niet gezien? We wonen samen. Ik ben je vriend. Je ziet me elke dag". Robin trok zijn schouders op, zei met een bitterzoete glimlach "slaap lekker weirdo" en draaide zich om. De woorden bleven in zijn hoofd echoën. "Ik heb je al een tijdje niet gezien". Langzaam veranderde de frustratie in verdriet. Iets in haar stem brak iets in hem. De muur die hij zorgvuldig had opgebouwd, begon te scheuren. Hij slikte, wilde weggrennen, maar haar aanwezigheid hield hem daar.

De volgende morgen begon de cyclus van hetzelfde weer: opstaan, ademen, eten maken, gaan, proberen en falen, dacht hij. Maar er was iets anders. "Misschien heeft het te maken met wat Jenna gister tegen me zei". Hij liep naar zijn auto en zag een klein briefje dat was vastgeplakt op een lantaarnpaal: "Als je dit leest, weet dan dat je niet alleen bent" Robin stopte. Zijn vingers gleden over de tekst. Eenvoudig, maar toch voelde hij er iets bij. Een kleine vonk, alsof iemand daarbuiten hem begreep. Hij haalde diep adem en liep verder, maar de woorden bleven bij hem.

Zijn dag verliep hoe die normaal ook gaat. Op het werk frustreerde van alles hem weer, en hij voelde dat hij weer klaar mee was met alles en iedereen.

Maar toen hij terug liep naar zijn auto viel zijn oog op nog zo'n briefje als die ochtend... alleen deze keer zat het vast op de voorruit van zijn auto. "Blijf nog even.. het wordt beter. Misschien voelt het alsof je onzichtbaar bent, maar iemand ziet je". Hij vond het apart... "wie doet dit nou?". Toch riep het vreemd genoeg een comfortabel gevoel bij hem op. En zo begon het. De dag dat alles veranderde. Hij stak het briefje in zijn zak en reed naar huis.

Thuis groette hij Jenna, zij had weer eten voor hen klaargemaakt, wat ze overigens elke avond doet, en ze aten dit voor de televisie op. Nog even een rustmoment voordat de beste vriendin, Joyce, van Jenna langskomt. Het was een regenachtige avond, en Robin besloot om Joyce op te gaan halen van het station.

"Joyce?" zei hij zacht toen ze terug waren en hij de auto had geparkeerd. Hij draaide zich half om, Joyce keek hem aan en haar blik leek dwars door hem heen te kijken. Joyce zei "Ja?", maar minuten verstreken in stilte totdat hij uiteindelijk "Ik weet het niet" fluisterde. Vervolgd met "Soms voelt het alsof alles langzaam afbrokkelt en ik alleen maar val. Alsof ik niks goed kan doen, en alleen maar teleurstel. Ik ben niet altijd de makkelijkste, het spijt me". Joyce knikte liefdevol. Hij vervolgde met "Je moet weten dat ik het wel waardeer. Dat jij er bent, en dat jij het bent. Je bent ook gewoon rustig en we kunnen elkaar lekker laten". "Hetzelfde voor jou. En maak je niet druk, ik ken dat gevoel" antwoorde Joyce.

Robin keek haar verbaasd aan. "Jij? Maar jij bent altijd zo... sterk. Je weet wat je doet En...". Ze lachte kort, bitterzoet. "Sterk betekent niet dat je nooit valt. Het betekent dat je leert opstaan". "We hoeven dit niet alleen te doen, Robin". Ze keek hem nog even in zijn ogen aan, opende de deur van de auto en stapte uit. Ze liepen naar binnen. Robin voelde een licht gevoel van opluchting, rust en warmte door hem heen stromen. Dat was fijn.

Hij had gedacht dat hij alleen stond in zijn strijd, maar misschien was dat niet waar... de dagen die volgden was het niet alsof alles opeens beter was, alles opgelost. Nee. Het was nog steeds net zo lastig. Nog steeds momenten waar gedachten hem overrompelde. Negatief denken en een verloren gevoel. Maar voor het eerst, in wat een eeuwigheid leek, voelde Robin dat morgen misschien toch de moeite waard was.

Na weer een lange werkdag kwam Robin thuis. Deze morgen had hij weer een briefje gezien, die waren sinds die ene dag dat alles veranderde namelijk niet opgehouden met bestaan. Op dit briefje stond: "Het is oké als je niet weet hoe je verder moet. Je hoeft alleen maar door te ademen, en dan komt het vanzelf wel goed. Liefs, iemand die het ook nodig had." En weer bracht hem dit een gevoel van hoop en rust. Hij had besloten, voor hij naar huis ging, een witte roos voor Jenna te halen. Een roos als herinnering... voor vrede. Voor het stoppen met strijd, in positieve zin. Een roos... voor haar schoonheid en haar kracht. Een herinnering dat ieder op zijn eigen manier bloeit.

Voor hij naar binnen liep, zag hij weer zo'n briefje. Verbaasd las hij wat erop stond "Het leven gaat niet altijd over rozen". Toen wist hij het écht; dit is geen toeval. Deze roos vertelde hem: de stormen in je hoofd verwoesten soms de tuin die je ziel vasthoudt. Zonlicht is zeldzaam, als je de schoonheid van de regen niet ziet. En wanneer je de pijn niet voelt, vergeet je dat het leven geweldig kan zijn. In je tuin gebeurt er veel, maar dit is een herinnering dat het oké is, ongeacht wat er gebeurt. Rozen hebben doornen, maar dat betekent niet dat ze hun schoonheid verliezen.

Robin liep naar binnen, begroette Jenna en gaf haar een kus. Hij zei.. het spijt me en gaf haar de witte roos. Langzaam opende hij naar haar over wat hij voelde. Dit was nu nog vaak vanuit een boze uitingen van ‘klaar zijn met de wereld’ geweest; maar daaronder schuilt alleen maar gemis en pijn. Dat is iets dat nu ook zichtbaar is.

Dus Robin nam de verantwoordelijkheid om naar Jenna toe te stappen... en hij zei “Ik was er even niet. Je hebt me al een tijdje niet gezien. Het spijt me. Ik was, en ben nog steeds, mezelf even verloren en kwijt. Alles gaat zo moeilijk, en ik voel me zwaar. Terwijl ik weet, zo erg is het allemaal ook niet. En toch is dat iets wat je niet altijd ziet. Ik weet dat het ook moeilijk voor jou is, en dat jij soms ook de liefde mist. Het is zwaar. Ik zie jou, zoals ik wil dat jij mij ook ziet.” Er stroomde een traan over Jenna haar wang. “Maak je geen zorgen. Wees maar gerust. Schuil in mijn armen, met je hoofd op mijn hart. En als vandaag ons niet lukt, dan is morgen weer een dag.” Heel voorzichtig komt hij terug.

Hij had tijd om te bloeien, maar hij begoot zijn planten met zijn eigen vergif. Zo ontstond een roos, met verwelkte bloemblaadjes. Die diepe rode kleur, die was veranderd in de grauwste grijs. Voor hij het wist, was die grijs bijna de pijnlijkste wit worden. Hij was zo dicht bij het nooit kunnen vasthouden van deze witte roos, maar gelukkig, voor dat het zover was, dat de bloemensteel brak. De roos leeft nog, bewaterd door zijn tranen. Eerlijk, open en oprecht gaf hij in, en stopte het gevecht. Hij koos voor een nieuw begin. Voor liefde zonder voorwaarden. En zo startte hij met deze witte roos de zoektocht naar vrede en balans in het leven.

Met die gedachte begon Robin zelf ook briefjes te schrijven. Soms waren ze simpel, soms schreef hij wat langer. Maar elke keer voelde het alsof hij niet alleen zichzelf hielp, maar ook iemand anders. En met elk woord dat hij opschreef, leek de wereld iets minder zwaar. Maar wie? Hij had geen idee, en ook niet van wie al die briefjes waren die hij vond. Tot hij diezelfde dag als dat hij de witte roos aan Jenna had gegeven, met haar ging wandelen; en hij zei “Daar heb je zo’n briefje weer”. Jenna keek hem verbaasd aan “Wat? Weet jij ook van de briefjes?”. Robin keek Jenna aan en zei “hoezo ook?”. Het was even stil. “Jij?” vroeg hij zacht. Jenna knikte “En jij?”. Ze glimlachte beide met waterige ogen, en in dat moment begrepen ze het allebei. Soms is het niet de wereld die moet veranderen, maar het besef dat we niet alleen zijn in onze strijd. En soms is één klein gebaar genoeg om iemand weer hoop te geven. Soms lijkt het zo ver weg, maar is het eigenlijk zo dichtbij. Vanaf die dag vonden hun woorden steeds meer mensen, tot de hele stad gevuld was met kleine stukjes hoop, wachtend op iemand die ze nodig had.

Zelfs in de diepste duisternis, kan één enkel lichtje het verschil maken. Ze hadden dromen verloren, maar samen weer gevonden. Ze hadden de hoop in elkaars aanwezigheid mogen voelen. Sinds die ene roos, die ene dag die alles veranderde, hebben zij iemand die altijd voor ze vecht vanuit liefde. Die altijd zal loslaten in liefde. En Robin zei: “Ik weet hoe je je voelt”.

“Thuis dat zijn wij. Als je met me danst dan is het leven licht. Ook al is alles uit balans, bied jij mij evenwicht. We hebben geen geheimen, want bij jou is het veilig”. Eerlijk, open en oprecht. En voor het eerst, in wat een eeuwigheid leek, voelde Robin dat morgen niet alleen de moeite waard was... het was alles waard. Samen. Waar we gaan, het maakt niet uit. Waar we staan, het maakt niet uit. Zolang we samen zijn, maakt dat niet uit.”

Want ook al lachen we terwijl we eigenlijk willen huilen. Moeten we omgaan met dingen die we eigenlijk niet willen. Ook al moeten we een manier vinden om oké te zijn met pijn, verdriet en lasten. Want ook al voelen we ons niet goed, en ook al willen we dat niet. We zullen toch

samen blijven lachen. Hij wist “Ik heb jou en jij hebt mij”. We beseffen dat het langzaam beter gaat, en we zien de lessen die het ons bracht. We zijn gegroeid. Uitgebloeid, door één witte roos, die zowel de storm als de stilte omarmt.

Nu doorbreekt hij de stilte door te zijn wie hij is, en uiteindelijk kan hij zeggen... “in de stilte heeft jouw liefhebben mij gered.” In de stilte heb ik leren verdragen. In de ogen van de stilte heb ik leren spreken. In de kracht van liefde heb ik leren loslaten. De stilte blijft mijn inspiratie. Hij spreekt ook moed, liefde en kracht om door te gaan. De stilte doet goed. Want liefde komt terug waar je het achterlaat. Het is overal. In de storm, en in de stilte. Gered, door de stilte van elkaar. Terug in verbinding met onszelf. Weten wat het leven zo fragiel maakt. En daar waar stilte wel nog is, is ook aanwezigheid. Daar waar wordt gedeeld, is een verhaal. Dichterbij, nu de stilte weer voorbij. Hereniging van ons samenzijn, door de stilte heen kijkend naar wat er allemaal is en was. Terug van weggeweest, maar nooit gegaan. Omdat stilte een redder is die blijft voortbestaan.

En nu, nu kijken we vooruit. Met herinneringen in onze zakken, maar met de toekomst voor ons open. Want waar stilte ooit was, groeit nu weer geluid. Het geluid van hoop, van liefde, van ons. Samen zijn.

Er waren dagen dat de nacht nooit leek te eindigen, waar de duisternis een schaduw wierp op mijn hart. Dagen waarop ademhalen voelde als een strijd, en de tijd zich vastklampte aan een verloren strijd. Ik zocht naar een uitweg, naar een reden, maar vond slechts de echo van mijn eigen gedachten. Toch, ergens in de verte, in de ruimte tussen verdriet en hoop, was er een fluistering, een zachte stem, die me vertelde dat zelfs de langste nacht plaatsmaakt voor de ochtendzon.

Jij was die stem, die me vertelde dat het niet voorbij was, dat ik nog steeds hier was. Jij die de scherven van mijn ziel verzamelde, en zonder oordeel mijn verhaal hoorde. Samen hielden we vast aan de kleine dingen, aan lachjes in een kamer vol pijn, aan woorden die soms te zwaar wogen, maar altijd de waarheid droegen.

Het is oké, fluisterde je. Het is oké om even te breken, om verloren te voelen in het oneindige. Want in het breken vinden we opnieuw de kracht om onszelf op te rapen en verder te gaan. Nu, met de herinnering aan de storm achter ons, zie ik de kleuren die ik vergat. De stilte is niet langer een vijand, maar een metgezel die me leert luisteren.

We bouwen verder, met handen vol verhalen, met ogen die gezien hebben, en nog steeds kijken. Want waar pijn was, is ook groei. Waar tranen vielen, bloeien nu dromen. En zo wandelen we verder, met de nacht achter ons en de dageraad voor ons. Met een verhaal dat nooit echt eindigt, maar telkens opnieuw begint. Vanaf de dag dat alles veranderde.